

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6357/11

לפני: כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט א' שהם

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, מיום 28.6.2011, בתפ"ח 18815-02-10, שניתן על-ידי כב' השופטים ש' דותן; ש' שוחט; ד' אבניאלי

תאריך הישיבה: ז' בניסן התשע"ג (18.3.2013)

בשם המערער: עו"ד בן ציון קבלר

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן ארויה

פסק-דין

השופט א' שהם:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כב' השופטים ש' דותן, ש' שוחט, ו- ד' אבניאלי), בתפ"ח 18815-02-10, מיום 28.6.2011. המערער הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בשורה של עבירות מין כלפי קטינות, עימן יצר קשר באמצעות רשת האינטרנט. על המערער הושטו 12 שנות מאסר לריצוי בפועל ושנתיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים. כמו כן, ובהתאם למוסכם בין הצדדים במסגרת הסדר טיעון, נקבע, כי המערער יפצה את שתי המתלוננות בסכום כולל של 70,000 ₪. הערעור שלפנינו נסוב על חומרת העונש.

2. כתב האישום שהוגש נגד המערער, ואשר תוקן בשנית במסגרת הסדר הטיעון, כולל 4 אישומים, במסגרתם יוחסו לו העבירות הבאות, אשר בהן הורשע: ניסיון אינוס, לפי סעיף 345(א)(3) ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין; מעשה סדום, לפי סעיף 347(א)(1) רישא לחוק העונשין (שני מקרים); מעשה מגונה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין (ריבוי מקרים); מעשה מגונה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) יחד עם סעיף 350 לחוק העונשין (ריבוי מקרים); פרסום והצגת תועבה, לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין; פרסום והצגת תועבה (החזקה), לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין (ריבוי מקרים); פרסום והצגת תועבה (הפצה), לפי סעיף 214(ב) לחוק העונשין (ריבוי מקרים); בעילה אסורה בהסכמה, לפי סעיף 346(א)(1) רישא לחוק העונשין (שני מקרים); מעשה מגונה בפומבי, לפי סעיף 349(ב) לחוק העונשין (ריבוי מקרים); הטרדה מינית, לפי סעיפים 3(א)(4) בנסיבות סעיף 3(א)(6) סיפא לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (ריבוי מקרים).

3. בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן נטען, כי בין השנים 2006-2010, נהג המערער לגלוש באתרי אינטרנט שונים, כגון אתר "מומו הפרה", אתר "טיפו", אתר "שוקס" ובאתרים נוספים, אשר שימשו כרשתות חברתיות למפגשים וירטואליים לילדים ובני נוער, ופנה באמצעותם, לילדות בגילאי 8-14. זאת, במטרה להיפגש עימן ולבצע בהן מעשים מיניים לשם סיפוק צרכיו המיניים, תוך ניצול גילן הצעיר של הילדות, סקרנותן ותמימותן. במהלך הגלישה באתרים אלה, נהג המערער לשוחח עם הקטינות באמצעות שימוש ב"צ'אטים", ולפתותן להיות בקשר עימו, תוך שהוא מציג עצמו ככזב, כצעיר בתשע שנים מכפי גילו האמיתי. המערער נהג להחמיא לקטינות, תוך שהוא עושה שימוש בשפת סלנג התואמת את גילן. בשיחותיהם, שזר המערער תכנים מיניים בוטים, לרבות תיאורים מפורטים של יחסי מין ואף תמונות עירום וסרטונים בהם הוא נראה מאונן, ואף ניסה ליזום מפגשים עם הקטינות. המערער הבטיח לקטינות כי במהלך המפגשים יצפו בסרטים, יטיילו יחדיו בפארק ויאכלו ארוחות משותפות. באמצעות שיטות פיתוי אלה, הצליח המערער להפיל ברשתו שתי מתלוננות, אשר שוכנעו להיפגש עימו. במהלך הפגישות, בעל המערער את הקטינות וביצע בהן מעשי סדום ומעשים מגונים, כל זאת תוך ניצול גילן הצעיר של הקטינות והאמון שנתנו בו.

מעובדות האישום הראשון עולה, כי ביום 14.8.2009, יצר המערער קשר עם הקטינה א.א., אשר במועד הרלוונטי לאישום היתה כבת 11, וזאת באמצעות שיחות אישיות בתוכנת ה-ICQ, כשהוא מחמיא להופעתה החיצונית בתמונה שפרסמה הקטינה באתר "מומו הפרה". במהלך השיחות, ביודעו את גילה של הקטינה, הציג עצמו המערער ככזב כבן 24. בהמשך הדברים, קבעו השניים להיפגש בביתה של הקטינה, בשעה שהקטינה הייתה לבדה בביתה, וזאת במטרה לקיים מגע מיני. במועד שנקבע, פגשה הקטינה את המערער ברחוב סמוך לביתה, והשניים עלו לביתה. במהלך שהותם בבית הקטינה, פשט המערער את בגדיו, ולבקשתו, פשטה הקטינה אף היא את בגדיה. המערער נישק את הקטינה, ליטף וליקק את גופה, לרבות את חזה ואיבר מינה, כל זאת לשם גירוי וסיפוקו המיני. המערער אף ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של הקטינה, אך ניסיונו זה לא צלח. לאחר מכן, התקלחו המערער והקטינה יחדיו, תוך שהמערער שוטף ומסבן את הקטינה. בהמשך, ביצעה הקטינה במערער מין אוראלי, לבקשתו, לאחר שהוא החדיר את איבר מינו לפיה. בסמוך לאחר מפגש זה, שלחה הקטינה למערער תמונות בהן היא מצולמת, לרבות שתי תמונות עירום. המערער החזיק את התמונות בתיקייה במחשבו, עד למעצרו, ביום 6.1.2010.

לפי עובדות האישום השני, יצר המערער קשר עם הקטינה ב.ב., אשר במועד הרלוונטי לאישום זה היתה כבת 14, וזאת בסמוך לשנת 2006, באמצעות "צ'אט" (שיחה בין משתמשי מחשב) של אתר האינטרנט "טיפו". בהמשך, שוחחו השניים באמצעות תוכנת ה-ICQ ואף באמצעות הטלפון. המערער היה מודע לגילה של הקטינה והציג עצמו ככזב כבן 21. במהלך השיחות האמורות, ביצע המערער מעשים מגונים בפומבי בקטינה, בכך שהשתמש במצלמת אינטרנט, והציג את עצמו בפני הקטינה בווידיאו, כשהוא מלטף את איבר מינו החשוף ומאונן, כל זאת לשם גירוי וסיפוקו המיניים. במהלך חודש יוני 2007, קבעו המערער והקטינה להיפגש בקניון "עזריאלי" שבתל-אביב, והשניים נסעו לביתו של המערער באמצעות תחבורה ציבורית. במהלך שהותם בביתו, החדיר המערער את איבר מינו לאיבר מינה של הקטינה, בהסכמתה. בנוסף, החדיר המערער את איבר מינו לפיה של הקטינה, אשר ביצעה בו מין אוראלי. כמו כן, ליטף המערער את הקטינה ואף ליקק את איבר מינה. בהמשך הדברים, התקלח המערער יחד עם הקטינה, והחדיר שוב את איבר מינו לפיה, כדי שתבצע בו מין אוראלי. באותו ערב, נשארה הקטינה ללון בביתו של המערער ולמחרת היום, חזר המערער על חלק ממעשיו, לרבות החדרת איבר מינו לאיבר מינה של הקטינה.

האישום השלישי עניינו בשיחות רבות שניהל המערער, משנת 2006 ועד ליום מעצרו, ברשת האינטרנט ובאמצעות תוכנת ה-“ICQ”, עם קטינות, אשר טרם מלאו להן 15 שנים. במהלך השיחות, העלה המערער תכנים מיניים בוטים ומעוותים, חרף מודעותו לגילן של הקטינות. ניסיונותיו של המערער ליזום מפגשים עם הקטינות, לא צלחו, הן בשל סירובן של הקטינות והן בשל נסיבות אחרות. המערער שלח לחלק מהקטינות תמונות של איבר מינו, וחלקן אף שוכנעו לשלוח לו תמונות עירום שלהן, או לבצע בעצמן מעשים מגונים.

יצוין, כי במסגרת אישום זה הוצגו שמונה מקרים קונקרטיים, כולם משנת 2009, שבהם ניהל המערער שיחות בעלות תכנים מיניים עם קטינות, באמצעות רשת האינטרנט, ואף בוצעו מעשים מגונים בפומבי.

מעובדות האישום הרביעי עולה, כי עד למועד מעצרו של המערער, ביום 6.1.2010, החזיק המערער במחשבו כ-75 סרטונים המתעדים מעשי תועבה מיניים כלפי קטינים, בהשתתפותם או בקשר אליהם. במהלך שנת 2007, פרסם המערער, באמצעות תוכנה לשיתוף קבצים ברשת האינטרנט, עשרות סרטונים המתעדים מעשי תועבה בהשתתפות קטינים, או בקשר אליהם.

4. ביום 15.7.2010, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער, על-פי הודאתו, בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, אשר תמצית עובדותיו פורטו לעיל.

גזר דינו של בית משפט קמא

5. ביום 28.6.2011, גזר בית המשפט המחוזי את עונשו של המערער. בגזר דינו, נתן בית המשפט המחוזי את דעתו למכלול של שיקולים, וביניהם, שקל בית המשפט את האמור בתסקיר אודות נפגעת העבירה, הקטינה א.א.; בתסקיר הערכת מסוכנות בעניינו של המערער; ובחוות דעת מומחה מטעם המערער. להלן תמצית האמור בתסקירים השונים שהוגשו לבית המשפט המחוזי.

6. בתסקיר נפגעת העבירה, הקטינה א.א., נמסר מפי אמה של הקטינה, כי היא היתה ילדה שמחה וחרותית, בעלת דעה עצמאית, אשר הצליחה בכל אשר עשתה, והישגיה בתחום הלימודים היו מרשימים. האם תיארה את הפגיעה בקטינה בהיבטים שונים של חייה: במובן הרגשי, חל שינוי משמעותי בקטינה, אשר אינה מוכנה לשתף

איש ברגשותיה. האם ציינה, כי הקטינה סובלת, לעיתים, מסיוטי לילה וממצבי רוח ירודים. בעקבות הפגיעה בה, חלה החמרה משמעותית בבעיית הגמגום, שממנה סבלה הקטינה. באספקט החברתי, ציינה האם, כי מאז הפגיעה, הקטינה אינה מתראה עם בני גילה לאחר שעות הלימודים ומגלה חשדנות כלפיהם. אף בהיבט הלימודי נערמו קשיים מרובים, בעקבות מעשיו של המערער וחלה התדרדרות בהישגיה של הקטינה בבית ספרה. האם מודעת לכך שהקטינה נזקקת לטיפול, אך היא מכבדת את בקשתה של בתה להימנע מכך, בשלב זה, ודורשת פיצוי כספי, לצורך שילובה של הקטינה במסגרת טיפולית בעתיד.

מסיכום התסקיר עולה, כי הקטינה מגלה בהתנהגותה סימנים מדאיגים של תגובות "פוסט-טראומטיות", הבאות לידי ביטוי בסגירות, בהבעת חוסר אמון בסביבה, בהתגברות בעיית הגמגום, בסיוטי לילה, בשתיקה, ובהשתקת סיפור הפגיעה, דבר העלול להביא את הקטינה לסכנת התמוטטות נפשית. עוד נאמר בתסקיר, כי בהיעדר טיפול מתאים, עלולים סימפטומים אלה לסכן את שלומה הנפשי, הרגשי והתפקודי של הקטינה.

7. ביום 12.9.2010, הוגשה לבית המשפט המחוזי, חוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות. מחוות הדעת עולה, כי המערער הוא יליד 1976, בעל השכלה אקדמאית וללא עבר פלילי. המערער התגורר עם הוריו בישראל עד לגיל 6, ולאחר מכן, עברה המשפחה להתגורר בדרום אפריקה, בשל הצעת עבודה שקיבל האב. כשהיה המערער כבן 10, התגרשו הוריו והאב עזב את הבית. בהמשך, חזרו אימו ואחיו של המערער לישראל, והמערער עצמו עבר להתגורר עם אביו והשלים את בחינות הבגרות. בשנת 1996, החל המערער ללמוד באוניברסיטה בחו"ל, אך הוא הפסיק את לימודיו באמצע, ושב לישראל. עם שובו לישראל, למד המערער באולפן ונרשם ללימודי מתמטיקה ומחשב באוניברסיטת בן-גוריון. עם סיום התואר הראשון, התגייס המערער לצה"ל בשנת 2005 ושירת במשך כחמש שנים. עם שחרורו מצה"ל, החל המערער ללמוד לקראת התואר השני, אולם פרש מהלימודים כעבור כשנה וחצי. מהתסקיר עולה, כי מאז סיום שירותו הצבאי, המערער לא עבד בעבודה מסודרת, והתקיים מחסכונות ומכספי ירושה.

בהתייחסו לאישומים הראשון והשני, ייחס המערער לקורבנותיו הקטינות, יוזמה, אגרסיביות, וידע מיני נרחב. המערער סיפר, כי החל את פעילותו המינית באינטרנט, עם פרידתו מחברתו הראשונה, כשאז החל לקיים קשרים אינטרנטיים, אשר

נשאו אופי מיני מובהק, עם בחורות ועם ילדות. בהמשך, עבר המערער להשתמש גם במצלמות, נהג לאונן ולצלם עצמו, ולשלוח תמונות אלו לקטינות. כעולה מהתסקיר בעניינו, ידע המערער כי מעשיו אינם חוקיים, אך הוא לא סבר שהם בלתי מוסריים. לדברי המערער, הוא סבל במשך שנים מדימוי עצמי נמוך, ותיאר תקופות ארוכות של חשק מיני מוגבר ואוננות, בתדירות של חמש פעמים ביום. עוד אישר המערער כי קיימת אצלו משיכה מינית לילדות, לרבות לילדה בת 8, ששלחה לו תמונות עירום שלה. עוד עולה מהתסקיר, כי המערער הודה שיצר קשר עם פדופילים ושלח להם פרסומי תועבה המתעדים קטינים. לדברי המערער, הוא מעוניין בטיפול "כי יש לי משיכה מינית לקטינות", אך עמדתו כלפי טיפול תרופתי, להפחתת רמת הדחף המיני הינה, כי "זה לא הטיפול האופטימאלי, כי אני רוצה להיות בנאדם נורמאלי".

התרשמותה הקלינית של עורכת התסקיר היא, כי המערער מבטא עיוותים מחשבתיים בכל הקשור לעבירות המין שביצע, והוא אף ראה בקטינות כאובייקטים מיניים. עוד התרשמה עורכת התסקיר מהעובדה, כי המערער אינו מגלה תובנות רגשיות או אינטלקטואליות לתוצאות מעשיו, ומעיד על עצמו כמי שהופתע מהתגובה המזועזעת, אותה הביעו אנשים שונים, בנוגע למעשיו. עוד נאמר בתסקיר, כי קיים אצל המערער "עיסוק יתר במין סוטה, על כל גווניו". בסופו של יום, התרשמה עורכת התסקיר, כי המערער עונה על הקריטריונים של סטייה מינית פדופילית.

לצורך הערכת מסוכנותו המינית של המערער, שוקללו פקטורים שונים, ביניהם גורמים מגבירי סיכון, המקושרים באופן סטטיסטי, בשיעורים גבוהים יחסית, לעבריינות מין חוזרת. בין גורמים אלה נמנו, גילו הצעיר של המערער; חוסר ברצף תעסוקתי בחייו; ופגיעותיו המיניות של המערער, לאורך תקופה ארוכה ובאופן דומה, מתוכנן ורציף בקטינות, אשר בחלקן פגע תוך כדי מגע ובחלקן פגע ללא מגע פיזי. נוסף על כך, פגע המערער בקטינות משתי קבוצות גיל שונות, דבר המהווה גורם סיכון נוסף. לסיכום, נאמר בתסקיר, כי "מדובר בעברייני מין, אשר מבצע פעילות מינית פוגענית במשך שנים, מבלי שאיש בסביבתו הקרובה הצליח לפקח עליו, להציב לו גבולות או להוות עבורו גורם ממתן או מעכב". ההתרשמות הקלינית העולה מהתסקיר, מצביעה על רמת מסוכנות מינית גבוהה מאוד הנשקפת מהמערער.

8. לבית המשפט המחוזי הוגשה חוות דעתו של מומחה מטעם המערער, מר אלון מרגלית, עובד סוציאלי ומטפל בעברייני מין. מחוות הדעת עולה, כי אף מר מרגלית התרשם מקיומה של סטייה מינית פדופילית, בה לוקה המערער, ואשר מלווה בעיוותי מחשבה. מר מרגלית איבחן את המערער כבעל משיכה מינית סוטה כלפי קטינות, וכמי

שביצע עבירות מין מתוכננות, עם וללא מגע, לאורך תקופה ממושכת, כלפי מספר קורבנות קטינות, משתי קבוצות גיל. עם זאת, הציג מר מרגלית בחוות דעתו גם גורמים מפחיתי מסוכנות מינית וביניהם, עברו הנקי של המערער; מסוגלותו להתמיד במסגרת תעסוקתית, כמו גם לקיים קשר זוגי משמעותי; התרשמותו של מר מרגלית מכך שהמערער מודע למסוכנות המינית הנשקפת ממנו, הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו ומבין את חשיבות הטיפול בבעייתו; וההנחה כי ההליך המשפטי ומעצרו של המערער, מהווים גורם מרתיע ומציב גבולות עבורו. לאחר שקלול הגורמים השונים, המשפיעים על קביעת רמת המסוכנות המינית, העריך מר מרגלית, כי רמת מסוכנותו של המערער הינה בינונית-גבוהה עד גבוהה.

9. במסגרת גזר הדין, נדרש בית משפט קמא לדון בשתי סוגיות, אשר התעוררו במהלך הטיעונים לעונש. האחת, נוגעת לעבירות, מושא האישום השלישי, שעניינו שיחות מיניות שקיים המערער ברשת האינטרנט עם קטינות, בין השנים 2006-2010. בכתב האישום, מתוארים שמונה מקרים שכולם משנת 2009, אשר לפי נוסח כתב האישום, מובאים כדוגמא למקרים רבים אחרים. ואולם, סנגורו של המערער טען כי מדובר בשמונה מתלוננות בלבד, אשר נחקרו ביחס לאירועים מושא אישום זה, ואין להדרש למקרים נוספים מעבר לכך. בית המשפט המחוזי קבע, כי המערער עצמו אישר, כי הוא נהג לשוחח עם קטינות רבות באינטרנט החל משנת 2006, אך, בסופו של יום, הוא הודה במקרים שפורטו באישום השלישי, על פי נוסחו ו"בין כך ובין כך, שמונת האירועים נשוא האישום השלישי חמורים דיים ומצביעים על דפוס פעולה עברייני – חולני מצידו של הנאשם [המערער]."

הסוגיה השנייה שהתעוררה, נוגעת לקביעת רמת המסוכנות המינית הנשקפת מן המערער, בשים לב לשתי חוות הדעת שהוגשו לבית המשפט. בית המשפט המחוזי קבע בגזר דינו, כי "למרות השוני במסקנות אליהן הגיעו שני המומחים, הקביעות העקרוניות דווקא משותפות". שני המומחים התרשמו כי למערער ישנם עיוותי חשיבה והם איבחנו אותו כבעל סטייה מינית מסוג פדופיליה. בית המשפט המחוזי התייחס לגורמים מפחיתי הסיכון, אותם מנה מר מרגלית בחוות דעתו, וקבע כי שלושה מתוכם הינם בעייתיים, ואין לקבל את מסקנת המומחה ביחס אליהם. בהתייחס לקביעה כי המערער מסוגל להתמיד במסגרת תעסוקתית, ציין בית המשפט המחוזי, כי זו סותרת את הכתוב בחוות הדעת עצמה, ולפיו, מאז שחרורו של המערער מהשירות הצבאי, הוא לא נקלט בשום מסגרת תעסוקתית קבועה, אלא "נהפוך הוא, הנאשם [המערער] בילה את ימיו בביתו, מול מסך המחשב, בצפייה בתכנים פורנוגרפיים ופדופיליים ובביצוע העבירות נושא כתב האישום". בית המשפט המחוזי אף נתן דעתו לכך, כי חלק מן העבירות

התבצעו בשנת 2006, במהלך שירותו הצבאי של המערער, כאשר הוא היה במסגרת תעסוקתית קבועה ומסודרת, דבר אשר לא מנע ממנו את העיסוק המיני הסוטה והפוגעני.

אשר לטענה, כי המערער מסוגל לקיים קשר זוגי משמעותי, נקבע, כי המערער ניהל, אמנם, שתי מערכות יחסים עם בנות זוג, אך הוא החל לבצע את העבירות בשנת 2006, בעת שהתגורר עם בת זוגו השנייה. בית המשפט המחוזי קבע לעניין זה, כי "בניגוד לעמדת המומחה, כלל לא ברור כיצד עובדת קיומה של מערכת יחסים מפחית ממסוכנותו של הנאשם [המערער], כאשר במקביל לה מבצע הנאשם [המערער] עבירות מין חמורות".

אשר לטענה, כי להליך המשפטי ולמעצרו של המערער, נודעת השפעה מרתיעה ומציבת גבולות כלפיו, קבע בית המשפט המחוזי, כי הטענה עומדת בסתירה לדברים שמסר המערער למעריכת המסוכנות, ולפיהם "בשבוע האחרון אונן כחמש פעמים, תוך פנטזיות מיניות סוטות על ילדות [...]". לפיכך, הגיע בית המשפט המחוזי לכלל מסקנה, כי הליך המעצר והמשפט עצמו אינם משפיעים על דחפיו המיניים הסוטים של המערער.

לאור האמור, אימץ בית המשפט המחוזי את חוות הדעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות, לפיה רמת המסוכנות המינית הנשקפת מהמערער הינה רמת מסוכנות מינית גבוהה מאוד.

10. לאחר זאת, התייחס בית המשפט המחוזי לתופעה של פגיעה מינית בקטינים, תוך שימוש ברשת האינטרנט, תופעה אשר פשתה ואף גברה בחברה הישראלית, בצינו כי: "לא עוד עבירות מין המבוצעות בחדרי חדרים ובחצר האחורית, אלא בזירת האינטרנט, שהפכה למלכודת פתאים ולכר נרחב לצידי קטינים". בית המשפט תיאר בפרוטרוט כיצד חילל המערער את גופן של הקטינות, השחית את נפשן וגרם נזק בל יתואר לקורבנותיו, כאשר הוא מודע לגילן הצעיר, ומשתמש בקטינות לסיפוק צרכיו המיניים המעוותים. בית המשפט המחוזי ציין, כי העבירות בהן הורשע המערער הן מן החמורות בספר החוקים, ומבטאות את הפגיעה האנושה, הן בהיבט הגופני והן בהיבט הנפשי, בכבודו של הנפגע כאדם. בית המשפט נתן דעתו, בהקשר זה, לפגיעה הנפשית הקשה בקטינה א.א., כעולה מתסקיר נפגעת העבירה בעניינה. עוד ציין בית המשפט לחומרה, את רמת מסוכנותו המינית של המערער ואת נסיבות ביצוע העבירות ותחכומן, וזאת על אף שאלה בוצעו ללא שימוש באלימות.

יחד עם זאת, נתן בית המשפט את דעתו לשיקולים שונים לקולא וביניהם: הודאתו של המערער בכתב האישום המתוקן, אשר חסכה את הצורך בעדותן של המתלוננות; ועברו הפלילי הנקי של המערער. על יסוד האמור לעיל, השית בית המשפט המחוזי על המערער את העונשים הבאים: 12 שנות מאסר לריצוי בפועל, שמנינם מיום מעצרו, 6.1.2010; שנתיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, בתנאים שפורטו בגזר הדין. כמו כן, חוייב המערער לשלם למתלוננת א.א. פיצוי כספי בסך 60,000 ₪, ולמתלוננת ב.ב. פיצוי כספי בסך 10,000 ₪, כפי שהוסכם בין הצדדים, במסגרת הסדר הטיעון.

הערעור

11. ביום 5.9.2011, הגיש המערער, באמצעות בא-כוחו, עו"ד בן ציון קבלר, ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי. בערעורו, טען המערער כי עונש המאסר שנגזר עליו, סוטה במידה רבה מרמת הענישה המקובלת, בעבירות מסוג זה. לטענתו, שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא נתן משקל ראוי לעובדה, כי הוא לקח אחריות על מעשיו, הודה בכתב האישום המתוקן, חסך את העדת המתלוננות בבית המשפט, ואף חסך זמן שיפוטי יקר. נוסף על כך, נטען, כי המערער הפנים את חומרת מעשיו והוסכם על דעתו, כי הוא יפצה את שתי המתלוננות בסכום של 70,000 ₪.

בנוסף, טען המערער, כי שגה בית המשפט המחוזי משלא נתן משקל ראוי לכך, כי הוא לא ביצע את העבירות תוך השמעת איומים, שימוש באלימות, או בדרך של כפייה. עוד נטען, כי בית המשפט המחוזי שגה בכך, שלא נתן את המשקל הראוי לעובדה כי תסקיר הקורבן בעניינה של א.א. נערך ללא מפגש או שיחה עמה – כאשר עורכת התסקיר שאבה את המידע, שבבסיס התסקיר, מאמה של הקטינה ולא מהקטינה עצמה, ולפיכך, כך טען המערער, תסקיר זה לוקה בחסר ומשקלו פגום.

נוסף על כך, טען המערער, כי בית המשפט קמא לא נתן משקל מספיק לחוות הדעת אשר הוגשה מטעמו. לטענתו, יש להעדיף את חוות דעתו של מר מרגלית, על פני תסקיר מעריכת המסוכנות, אשר הוגש על-ידי המשיבה, וזאת משני נימוקים עיקריים. ראשית, מר מרגלית נפגש עם המערער במשך שלושה ימים, בטרם קבע את אבחוונו, בעוד שעורכת התסקיר מטעם המשיבה נפגשה עם המערער פעם אחת בלבד. משכך, נטען, כי חוות הדעת של מר מרגלית מקצועית יותר.

שנית, לטענת המערער, חוות הדעת מטעם המשיבה לוקה בחסר, משום שאין בה התייחסות לגורמים ממתני מסוכנות. כפי שציין מר מרגלית, יש לעובדה, שהמערער היה בקשר זוגי, הכולל מגורים משותפים עם בת זוג במשך כשנתיים, חשיבות רבה מבחינת רמת מסוכנותו וכן מבחינת הפוטנציאל השיקומי שלו. עוד נטען, כי העובדה שהמערער השתלב בעבר במסגרת צבאית, מצביעה על כך, כי קיים אצלו פוטנציאל להתמיד במסגרת תעסוקתית. לגישתו של המערער, העובדה שלאחר שחרורו מהצבא, הוא לא מצא את מקומו במסגרת תעסוקתית במשך שלוש שנים, תרמה, אמנם, להתדרדרותו, אך אין בכך כדי לפגוע במסקנתו של המומחה מטעם ההגנה. אשר להשפעתם של ההליך המשפטי והמעצר על המערער, נטען, כי יש ליתן משקל מתאים לדבריו של מר מרגלית, בחוות דעתו, לפיהם יש להליכים המשפטיים השפעה מרתיעה על המערער, הגם שצרכיו המיניים אינם נעלמים, ומן הראוי להקנות לו כלים להתמודד עם סטיותו המיניות.

עוד הוסיף וטען המערער, כי בית המשפט המחוזי לא נתן את המשקל הראוי לנסיבותיו האישיות. המערער הינו חסר עבר פלילי ולראשונה בחייו הוא שוהה מאחורי סורג ובריח. המערער חווה ילדות קשה, בשל גירושי הוריו, וכילד הוא נתקל בקשיים להסתדר עם ילדים אחרים. מעדותה של אם המערער בבית משפט קמא עולה, כי בילדותו סבל המערער מדיכאון תמידי, וכל ניסיון להתקרב אליו לא צלח. עוד ציינה האם, כי מעצרו של בנה שינה אותו לטובה – המערער גילה את טוב ליבו, הוא נפתח בפניה, וציין כי הוא מעוניין בטיפול, אשר ישפר את מצבו. עוד טען המערער, כי יש ליתן משקל לעדותו של מי שהיה מפקדו בצבא, ואשר סיפר על תרומתו של המערער לביטחון המדינה.

לבסוף, נטען על-ידי המערער, כי העונש החמור שהושת עליו על-ידי בית משפט קמא, אינו עולה בקנה אחד עם רף הענישה שנקבע על-ידי בית משפט זה בעבירות דומות, וזאת מבלי שניתנו בגזר הדין נימוקים מספקים להחמרה היתרה בעונשו. על יסוד האמור לעיל, מבקש המערער להקל בעונשו, באופן בו יופחת עונש המאסר בפועל שנגזר עליו, במידה משמעותית.

תמצית טענות המשיבה

12. בדיון שהתקיים לפנינו, טען בא-כוח המשיבה, עו"ד בן ארויה, כי עונש המאסר שהושת על המערער, אינו חמור כלל ועיקר, בשים לב לנסיבות החמורות במיוחד של ביצוע העבירות על-ידי המערער. על נסיבות חמורות אלה ניתן ללמוד

ממספר הקורבנות, מהתחכום הרב שגילה המערער, ומהתעוזה והאובססיביות, אשר ליוו את מעשיו. בא-כוח המשיבה הדגיש, כי עסקינן בעבריינין מין פדופילי, אשר ישב במשך שעות אל מול המחשב על מנת ליצור קשר עם קטינות, וזאת לשם סיפוק יצריו המיניים המעוותים. לגישת המשיבה, מעשיו הקשים והחולניים של המערער מעמידים אותו ואת העבירות שביצע ברף העליון של החומרה. בא-כוח המשיבה הוסיף וטען, כי בית משפט קמא שקל, במסגרת גזר הדין, גם את השיקולים הפועלים לזכותו של המערער, ובכלל זה את הודאתו באשמה ואת היותו נעדר עבר פלילי. ואולם, כך נטען, הימשכותם של המעשים על פני תקופה לא קצרה – ובכלל זה הפגישות עם הקטינות והחזקת חומרים פדופיליים ופרסומם – מקהה את עיקרה של הטענה בדבר העדר עבר פלילי.

אשר לחוות הדעת שהוגשו בעניינו של המערער, טען בא-כוח המשיבה, כי "גרעינן דומה עד זהה", והפער בין הערכות המומחים הינו פעוט. בא-כוח המשיבה הדגיש בדבריו, כי מסוכנותו הרבה של המערער מהווה שיקול חשוב לצורך הרתעתו האישית והרחקתו מהחברה לפרק זמן ממושך. עוד הוסיף וטען בא-כוח המשיבה, כי הפסיקה שהוגשה על-ידי בא-כוחו של המערער, עמדה גם לנגד עיני בית המשפט המחוזי, אשר איבחן אותה וקבע, כי מדובר במקרים השונים בנסיבותיהם מהמקרה דנן. לסיכום, טען בא-כוח המשיבה, כי העונש, אשר הוטל על המערער, הינו מאוזן וראוי בנסיבות העניין, ואין מקום להתערב בו.

דיון והכרעה

13. לאחר עיון בנימוקי הערעור, בחוות הדעת שהוגשו בעניין מסוכנותו של המערער, בתסקיר קורבן העבירה, ולאחר שנשמעו טיעוני הצדדים, בדיון אשר נערך לפנינו, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הערעור להידחות.

בפתח הדברים, ראוי להזכיר את ההלכה המושרשת, לפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במידת העונש שהושת על-ידי הערכאה הדיונית, אלא אם מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות, או כאשר נפלה בגזר הדין טעות מהותית (ראו, למשל, ע"פ 1976/11 ויטפיש נ' מדינת ישראל (21.11.2011); ע"פ 60/12 עמר נ' מדינת ישראל (7.11.2012); ע"פ 2627/12 פלוני נ' מדינת ישראל (17.10.2012); ע"פ 875/12 אבו טהה נ' מדינת ישראל (7.1.2013); ע"פ 4006/12 מלאך נ' מדינת ישראל (5.2.2013); ע"פ 6478/12 דרדון נ' מדינת ישראל (17.4.2013)).

סבורני, כי מקרה זה, אינו נמנה על אחד מאותם מקרים המצדיקים את התערבותנו כערכאת ערעור, שכן לא ניכרת בגזר הדין כל סטייה ממדיניות הענישה הראויה. תקופת המאסר, אשר הושתה על המערער, תואמת את מדיניות הענישה שהותוותה על-ידי בית משפט זה, בעבירות מין, ובכלל זה בעבירות מין המבוצעות דרך רשת האינטרנט, וביתר שאת אמורים הדברים בעבירות מין המבוצעות כלפי קטינים, כבענייננו. מדיניות ענישה זו מורה, כי "מי שתוקף קטין, ומקל וחומר אם הוא מנצל אותו לצורך סיפוק מיני, דינו כליאה ממושכת" (ע"פ 233/07 פלוני נ' מדינת ישראל (25.12.2007), וראו גם, ע"פ 2480/09 פדלון נ' מדינת ישראל (10.3.2008); ע"פ 2454/11 פלוני נ' מדינת ישראל (21.4.2013)).

14. חומרתן הרבה של עבירות מין בקטינים הודגשה פעמים רבות בפסיקתו של בית משפט זה. עבירות מין המבוצעות בקטינים נעשות, ככלל, תוך ניצול תמימותם והאמון שהם רוחשים לעבריין הבוגר (ראו לדוגמא, ע"פ 10139/09 פלוני נ' מדינת ישראל (18.4.2010)). כפי שנקבע בע"פ 5497/10 פלוני נ' מדינת ישראל (10.1.2011) "אופי היחסים הנובע מפער הגילים מקנה ליחסים אלה את אופיים הפלילי אף מקום בו נעשו היחסים בהסכמה" (שם, בפסקה 7). על העונש לשקף את סלידת החברה מהמעשים המיניים המעוותים, ולהוות גורם מרתיע, הן כלפי העבריין עצמו והן כלפי עבריינים פוטנציאליים, מפני הישנות מעשים כגון אלה.

בנוסף לגורם ההרתעה, הצופה פני עתיד, קיים צורך מיידי להרחיק את העבריין הפדופילי מהקהילה, לתקופה ממושכת, על-מנת להגן על ציבור הקטינים, שהינו ציבור פגיע במיוחד, מהסיכון שעודו נשקף מן העבריין, סוטה המין. במקרים מעין אלה, יש להעדיף את שיקולי ההגנה על הקטינים, אשר עלולים להיפגע בגופם ובנפשם, על פני שיקולים אחרים, לרבות נסיבותיו האישיות של העבריין. וזאת, באמצעות הטלת עונש מאסר ממושך אשר ראוי כי ינוצל, בין היתר, לטיפול בסטיותיו המיניות החמורות של עבריין המין. יש אף להדגיש את הצורך בהעברת מסר עונשי מובהק למנצלים את רשת האינטרנט למטרות פוגעניות ולסיפוק יצרים מיניים אפלים ומעוותים, ויפים לעניין זה, דברי השופט י' עמית בבש"פ 2065/13 פלוני נ' מדינת ישראל (22.3.2013):

"המקרה שבפנינו חושף את הצד האפל של הרשת. המסוכנות של פעם שינתה את פניה ולפנינו מסוכנות מסוג חדש. [...] האינטרנט חודר לחיים האמיתיים, ומציב סכנות של ממש בתחומים ובדרכים שלא שיערו ראשונים. מעשים מגונים של פעם, שהיו כרוכים במגע פיזי עם נפגע העבירה, נתחלפו להם בסוגים שונים של

מעשים בשלט-רחוק. [...] מגע וחדירה פיזית נתחלפו בחדירה אל תוך המרחב האינטרנטי הפרטי-אינטימי של הגולש בצד השני. [...] כפה אדומה כבר אינה מסתובבת ביער שורץ זאבים, היא משוטטת במרחב האינטרנטי, שם אורבים לה ציידים וטורפים מסוג אחר. [...] אלו הסכנות החדשות, והמשפט צריך אפוא להתאים עצמו להתמודד עם תת-התרבות העבריינית של הרשת" (וראו דברים דומים שנאמרו על-ידי בבש"פ 7873/12 פלוני נ' מדינת ישראל (20.11.2012)).

15. העונש אשר הוטל על המערער מבטא את החומרה המצטברת משורה ארוכה של עבירות מין אותן הוא ביצע בקורבנותיו, בערמומיות ובתחכום, ואשר גרמו להן, כך עלינו להניח, נזקים נפשיים, כדוגמת אלה שתוארו בתסקיר נפגעת העבירה, הקטינה א.א. אין צריך לומר, כי על בית המשפט, השוקל את עונשו של עבריין מין, לקחת בחשבון אף את הנזק, הנפשי, הרגשי והגופני, שביצוע העבירה הותיר בקורבן (ראו, לעניין זה, ע"פ 783/04 בלנק נ' מדינת ישראל (19.5.2005), שם אושר עונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה של 14 שנים, בנסיבות דומות).

נחזור ונזכיר, כי עסקינן במערער אשר פיתה ילדות צעירות ברשת האינטרנט, תוך שימוש בשפה חלקלקה ויצירת קשר אישי עם הקטינות. קשר זה נוצל, בין היתר, למשלוח תמונות עירום וסרטונים מיניים בוטים, תוך שהוא מתחזה לבחור צעיר. ואם בכך לא סגי, יזם המערער פגישה עם שתיים מקורבנותיו התמימות, וביצע בהן עבירות מין חמורות, שבצידן קבע המחוקק עונשי מאסר ממושכים, ואף עונשי מינימום, שאינם מן הקלים. דו"ח הערכת המסוכנות, העריך את מסוכנותו המינית של המערער בדומה גבוהה ביותר, ואין מחלוקת בין המומחים, כי המערער לוקה בסטייה מינית פדופילית, והוא מהווה סכנה ברורה ומיידית לציבור בכלל, ולקטינים בפרט.

סבורני, כי בית המשפט המחוזי שקל בגזר דינו את כלל השיקולים הרלוונטיים בנסיבות העניין, ובכלל זה את חומרת מעשיו של המערער והימשכותם על פני תקופה ארוכה, וזאת, מבלי להתעלם משיקולים הפועלים לזכותו של המערער, כגון עברו הפלילי הנקי, והודאתו בכתב האישום המתוקן.

16. סוף דבר, הנני סבור כי בנסיבותיו של המקרה דנן, לא סטה בית-משפט קמא ממדיניות הענישה הראויה, והעונש אשר הושת על המערער הינו הולם ומאוזן. אשר על כן, אציע לחברי לדחות את הערעור.

אוסף עוד, כי לקראת תום תקופת המאסר, ראוי יהיה לשקול הוצאת צו פיקוח ומעקב על המערער, בהתאם לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006.

ש ו פ ט

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ח' מלצר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שהם.

ניתן היום, ט"ו בתמוז התשע"ג (23.6.2013).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט